

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 62 / 6 Iunie ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

Duminioca a VI-a după Paște Duminica Orbului

Se confruntă simplitatea credinței cu necredința vicleană. Credința, venind la orbul ce își recăpătase vederea, i-a luminat și ochii minții, iar el vede limpede adevărul. Priviți cât de logic este la el totul. Îi întreabă: „Tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii?”. „Prooroc este”, a răspuns el, adică trimis al lui Dumnezeu, îmbrăcat cu puterea facerii de minuni. Corectitudinea concluziei este de netăgăduit! Dar cărturarii „culți” nu vor să vadă acest lucru și caută să evite consecințele lui; dar întrucât nu reușesc, se întorc către simplitatea necărturărească îndemnând-o astfel: „Dă slavă lui Dumnezeu; noi știm că Omul Acesta este păcătos”. Simplitatea credinței nu poate să facă legătura între păcătoșenie și săvârșirea de minuni, spunând asta pe față: „Dacă este păcătos, nu știu; un lucru știu: că eram orb, iar acum văd”. Ce se mai poate spune împotriva unui asemenea raționament? Dar logica necredincioșilor e încăpățanată și, în pofida evidenței, nu se rușinează să susțină că nu știe de unde este Cel ce a deschis ochii orbului. „Tocmai în aceasta stă minunea”, le spune logica sănătoasă a credinței, „că voi nu știți de unde este, iar El mi-a deschis ochii; și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși, dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic.” S-ar părea că oricine ar fi trebuit să se plece în fața puterii acestei concluzii: însă cărturării învățaților nu poate suferi logica sănătoasă a credinței, așa că a dat-o afară... Mergi acum de dovedește adevărul oamenilor a căror minte s-a stricat din pricina încăpățănării în necredință. Necredincioșii din toate timpurile sunt oameni din același aluat. (*Sfântul Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*).

Siloamul, prevestire a Botezului creștin

Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului! (Ioan, 9, 7).

Iubiți credincioși, HRISTOS A ÎNVIAT!

Este ultima duminică din acest an când mai rostim salutul pascal. Joi vom prăznui Înălțarea Domnului, iar dumnea-voastră știți prea bine că numai până la Înălțare întrebuițăm acest salut. De aceea, înainte de a pătrunde în înțelesul evangheliei de azi, să mulțumim Domnului că ne-a învrednicit să facem și azi această rostire în biserică, la Sfânta Liturghie. Duminica de astăzi este încă un ecou al Marelui Praznic al Învierii. În sprinjalul acestei afirmații oferim două explicații scurte. Orbul din naștere a primit de la Mântuitorul Iisus Hristos nu numai lumina ochilor trupești, fapt care, fără îndoială, i-a produs o negrăită bucurie. El a fost luminat și sufletește, mintea, inima și voința lui dovedind o vedere mai înaltă decât cea

fizică, în ființa lui vădindu-se, cu anticipare, darurile luminii Învierii. Dovada o avem în felul înțelept în care le-a vorbit celor care-l ispiteau, fariseii interogându-l ca peste veacuri milițienii pe opozanți la anchetele din țările comuniste. Iată câteva din cuvintele lui: „Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a mai auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic...” (Ioan, 9, 30-33). A doua explicație a legăturii cu Praznicul Învierii decurge din faptul că izvorul Siloamului, la care după ce s-a spălat, după porunca Mântuitorului, orbul și-a căpătat vederea, prevestește botezul creștin. Noi cunoaștem, din istoria Bisericii, că în primele secole ale creștin-

ismului, la Paști erau botezați catehumenii, după o pregătire prealabilă, desigur. La botez erau îmbrăcați în haine albe, pe care le purtau toată săptămâna luminată, ca simbol al curăției lor, dar și al luminării dobândite. Ei erau numiți luminați (fotizomeni, de la vb. „fotizo”, care înseamnă „a lumina”) chiar înainte de botez, în sensul că erau instruiți în elementele de bază ale creștinismului. Cu atât mai mult după botez! Se înțelege că după primirea Tainei se comportau ca niște oameni înțelepți, faptele lor purtând amprenta luminii izvorâte din învățătura Evangheliei. Era, de fapt, o dovadă a dobândirii vederii celei duhovnicești. La fel, am văzut, s-a manifestat și omul din Evanghelia de astăzi, după minunea săvârșită cu el.

Iubiți credincioși, Orbirea este, așadar, de două feluri: trupească și sufletească.—>

SFĂTUȘI DUHOVNICEȘTI

Crește-ți copiii în dragostea de Dumnezeu și-i pregătește pe ei pentru a moșteni viața veșnică.

Iubește și cinstește pe părinții tăi, fiindcă-ți va fi ție bine și vei trăi mulți ani pe pământ. Dacă vor vedea copiii tăi, că-ți vei cinsti părinții și ei te vor cinsti pe tine la rândul și la vremea lor.

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

→Nu vorbim despre prima pentru că nu intră în obiectivele noastre pentru cuvântul de astăzi, cu toate că această boală aduce multă tristețe celor loviți de ea. De aceea trebuie să ne imaginăm câtă bucurie simte cineva care și-a recăpătat vederea, așa cum a fost cazul omului din evanghelie. Următoarea întâmplare este sugestivă în acest sens: Într-un compartiment de tren călătoreau împreună câteva persoane fără să se fi cunoscut înainte. Una dintre ele privea mereu pe geam și exclama destul de des „minunat, minunat!”, spre mirarea celorlalți, care vedeau pe geam un peisaj comun, fără privilegii deosebite. Omul cu exclamația s-a simțit dator să se explice: „Vă rog să mă iertați că nu mi-am putut stăpâni admirația față de cele ce se văd pe geam... Eu azi dimineață am ieșit din spitalul unde am fost operat la ochi, căci am fost nevăzător. Acum văd și sunt atât de fericit de noutățile ce-mi apar înaintea ochilor...”. Câtă bucurie în astfel de cazuri, dar câtă tristețe la cei nevăzători! Și totuși, orbirea sufletească este mai grea, pentru că ea implică mântuirea, așadar viața veșnică. Dar orbirea aceasta are mai multe nuanțe, dintre care evidențiem

două: orbire sufletească involuntară, care vine cel mai adesea din ignoranță (te orbește cineva, în sensul că te prostește, te manipulează cu viclenie, prin diferite metode) și orbire voluntară, adică te complaci singur în minciună și întuneric. Acesta din urmă este cel mai grav simptom al nevederii. Este, de fapt, refuzul de a recunoaște evidențele și în consecință, viețuirea voită în ape tulburi, în confuzie și tot ce ține de acestea.

Pentru astfel de oameni, botezul creștin a rămas doar o formalitate. Cât sunt de actuale, în acest caz, cuvintele **Sfântului Chiril al Ierusalimului**: „Mulți se botează ca și Simon Magul. Și-a cufundat trupul în apă, dar nu și-a luminat inima cu Duhul. Trupul s-a coborât și s-a ridicat iarăși, dar sufletul nu s-a îngropat împreună cu Hristos și nici nu s-a sculat împreună cu El...”. De aceea timpul vieții este deosebit de prețios pentru limpezirea noastră. Să nu ne prindă ceasul morții ca și cum am fi nebotezați, „orbi”, ci văzători (adică înțelegători) ai sensurilor vieții. De aceea, Mântuitorul ne cheamă cu atâta stăruință, pe toți, spre viețuire luminoasă: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați cât aveți lumină, ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu știe unde merge. Cât aveți lumină, credeți în Lumină, ca să fiți fii ai Luminii” (Ioan 12, 35-36). Amin. PREOT VASILE GORDON PREDICI (<https://doxologia.ro/biblioteca/predici/predica-la-duminica-vi-dupa-pasti-orbului-din-nastere-pr-vasile-gordon>).

SINAXAR

Sfântul Ilarion cel Nou, egumenul mănăstirii Sfântului Dalmat din Constantinopol

este unul dintre Sfinții care prin mărturisirea lor statornică au ținut ortodoxia în vremuri de prigoană. Ilarion cel Nou sau cel Tânăr, numit așa pentru a nu fi confundat cu Sfântul Ilarion – marele ascet palestinian din cel de-al patrulea secol, s-a născut în Constantinopol în anul 775. Tatăl său se numea Petru și lucra la curtea imperială, iar mama era Teodosia. Când Ilarion a împlinit douăzeci de ani a intrat în mănăstirea Kerokepion și ulterior în obștea Mănăstirii Sfântului Dalmat. Ambele mănăstiri erau constantinopolitane. Viața sa îmbunătățită și faptul că avea de la Dumnezeu darul de a se lucra prin rugăciunile sale min-

uni a determinat pe egumenul mănăstirii să îl hirotonească preot. La moartea starețului său, temându-se că va fi numit stareț, Ilarion a fugit din mănăstire mergând în ascuns la o mănăstire din Muntele Olimp al Bitiniei. A fost aflat de frați care au intervenit la Patriarhul Nichifor al Constantinopolului, iar acesta împreună cu împăratul au trimis la Ilarion și l-au adus înapoi în Constantinopol. A fost numit egumen și arhimandrit potrivit regulii acelei mănăstiri, al cărei egumen era începând de la al treilea Sinod Ecumenic inclusiv exarh al tuturor mănăstirilor din Constantinopol. Venirea pe tron a împăratului iconoclast Leon al V-lea Armeanul l-a găsit pe Sfântul Ilarion în poziția de egumen. Acesta, demarând politica sa de luptă împotriva celor ce cinsteau icoanele, a încercat să-și atragă de partea sa personalitățile duhovnicești ale vremii. Sfântul Ilarion a refuzat să susțină astfel de politici neortodoxe și a fost întemnițat în

mai multe rânduri, biciuit și izolat în cele din urmă în fortăreața Protilion. La moartea lui Leon al V-lea, în anul 820, Ilarion a fost primit în casa unei evlavioase creștine. Mărturisirea lui Ilarion nu s-a încheiat aici. A căzut din nou victimă persecuțiilor inițiate de împăratul Teofil, mânat de același zel împotriva celor ce susțineau ortodoxia cinstirii sfințelor icoane. Sfântul Ilarion a fost bătut și exilat în insula Afusia, în Sudul Propontidei. Aici a locuit într-o celulă strâmtă timp de opt ani. Bunul Dumnezeu i-a rânduit Sfântului Ilarion să se întoarcă în mănăstirea sa și să fie martor al biruinței Ortodoxiei în anul 843, când a fost proclamată definitiv ortodoxia cinstirii Sfințelor icoane sub împărăteasa Teodora. Sfântul Ilarion cel Nou a trecut la Domnul doi ani mai târziu, pe **6 iunie** în anul **845**. (<https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-lui-dalmat-6-iunie-2/>).